

Sjećanja - naši nezaboravljeni

Zdenka Brebrić

Mileva Ljubić

(21. 8. 1934. – 25. 7. 2024.)

„Na kraju, ono što vrijedi, nisu godine vašeg života, već život u vašim godinama.“

Mileva Ljubić, rođ. Srđenović, kći Ane i Nikole, rođena je 21. kolovoza 1934. u selu Jagma, općina Lipik. Svoje školovanje započela je u rodnom mjestu tijekom teških ratnih godina. Nakon osnovne škole svoje školovanje nastavila je u sedmogodišnjoj školi u Pakracu, gdje je završila i petogodišnju Učiteljsku školu te maturirala 1956. godine. Za taj period života vežu je brojna sjećanja i uspomene.

S prijateljima iz 11. generacije Učiteljske škole u Pakracu, koji su 1955./1956. završili 5. razred, desetljećima se susretala na obilježavanjima mature. Svojim sjećanjima na druženja i putovanja ispunili su cijelu knjigu - spomenar. Putovali su po cijeloj tadašnjoj Jugoslaviji, družili se i aktivno sudjelovali u društvenim i humanitarnim akcijama i aktivnostima. Intenzivno su se bavili sportom. I posebno važno, razvijali su se u svim aspektima života.

Po završetku Učiteljske škole 1956. godine

kolegica Mileva započinje svoj učiteljski put u Osnovnoj školi „Petar Biškup Veno“ Rovišće, sada Osnovnoj školi Rovišće, u Područnoj školi Predavac. Radila je u razrednoj i predmetnoj nastavi. Dugi niz godina bila je voditeljica te škole.

Dolaskom u Predavac upoznaje svog budućeg muža Petra Ljubića, s kojim se vjenčala

1. siječnja 1958. S njim je bila u braku do 1985. kada je suprug iznenada preminuo. Iz braka s Petrom ima dvoje djece, sina Sinišu, sada odvjetnika u mirovini, i kćer Natašu, doktoricu znanosti, učiteljicu izvrsnu savjetnicu. Ima četvero unučadi, Petra i Pavla, sinovu djecu, te Leona i Lenu Petru, kćerkinu djecu.

Uz rad nastavila je svoje obrazovanje na Pedagoškoj akademiji u Pakracu. Po završetku studija u trajanju od pet godina, 1968. godine, stječe zvanje nastavnik razredne nastave. Puno puta je kolegica Mileva isticala kako je bilo lijepo raditi kao učiteljica iako je u razredu imala i po 38 učenika. Učenici i njihovi roditelji jako su je poštivali i cijenili. Bila im je omiljena učiteljica. Kad je pričala o tim vremenima, svjesno je isticala kako su to bila druga vremena u kojima je zvanje učitelja bilo neizmjereno cijanjeno i poštivano. Sa svojim kolegicama Jelenom i Anom, ali brojim drugima s kojima je radila, održala je kontakte do zadnjeg dana iako su im se životni putevi razdvojili i nisu se više često susretale. S kolegicom i prijateljicom Jelenom Rmuš vežu je brojna profesionalna i privatna događanja iako više od 40 godina ne žive u istom gradu. Redovito su se nalazile u Zagrebu, družile i prepričavale događanja iz obiteljskog i školskog života. S kolegicom i prijateljicom Anom Tušek bila je i ostala povezana od prvog dana dolaska u Predavac do samog kraja. U gotovo isto vrijeme preselile su se u Bjelovar i nastavile biti prijateljice i susjede. Bila su to prijateljstva koja su preživjela različite okolnosti, ali su zbog povezanosti, razumijevanja i ljubavi opstala.

Kolegica Mileva 1984. godine počinje raditi u Osnovnoj školi „Dr. Franko Winter“, današnjoj I. osnovnoj školi Bjelovar, u Područnoj

školi Nove Plavnice. U toj je školi radila do svoje mirovine, u koju odlazi u rujnu 1991. godine. Uvijek se pozitivno isticala u svojem radu i bila je prepoznata kao uzorna učiteljica koje se sjećaju brojni učenici i njihovi roditelji.

Tijekom svog rada u toj školi izgradila je posebna prijateljstva. S kolegicama iz I. osnovne škole Bjelovar - Anom Zagorec, Šteficom Grgec, Šteficom Kovačević i drugima, stvorila je čvrste veze i ostala povezana sve vrijeme mirovine. Kolegica Mileva bila je neumorna u održavanju prijateljskih veza. Bila je osoba koja je vedrim duhom i neizmjernom energijom spajala i povezivala te održavala te veze dijeleći s kolegicama radosne trenutke, izazove, ali i manje lijepe trenutke.

U profesionalnom radu ostaje u pamćenju kao istaknuta učiteljica, odgojno-obrazovna djelatnica, koja je svojim znanjem, stručnošću i predanošću ostavila dubok trag na generacije učenika. Svi znaju za učiteljicu Milevu. Svi poznaju njezinu strast prema poučavanju i iskrenu brigu za svakog učenika. Kolegica Mileva uvijek je bila posvećena obrazovanju i školi. Uvijek je isticala važnost znanja i školovanja. Najbolje to znaju njezina djeca i unučad, ali po tome je pamte i svi njezini učenici i kolege.

U Predavcu, u stanu zgrade osnovne škole, živjela je s obitelji do 1981. godine kada seli u novosagrađenu obiteljsku kuću u Bjelovaru. Za to razdoblje života vežu je brojne uspomene. One lijepe, vezane za odrastanje djece i obilježavanje njihovih životnih uspjeha, rođenje četvero unučadi, ali i one teške, koji su obilježeni suprugovom i majčinom smrću, brigom za članove uže i šire obitelji u Domovinskom ratu te bolestima s kojima se hrabro nosila i kvalitetno

živjela. Unatoč svim preprekama uvijek je hrabro je i nepokolebljivo nastavljala dalje znajući da joj je obitelj na prvom mjestu.

U mirovini, u kojoj je provela 33 godine, brine o unučadi, puno putuje, čita, rješava križaljke, gleda serije, uči i druži se s prijateljima. Poznata je kao vrlo vesela i druželjubiva osoba. Uvijek spremna zapjevati i zaplesati.

Bila je dugogodišnja članica Udruge tjelesnih invalida i ponosna članica Sindikata umirovljenika Hrvatske od 2004. godine. Ove godine trebala je na skupštini ponosno obilježiti 20 godina članstva, 20 godina kontinuiranog druženja s kolegama, prijateljima i poznicima s kojima se redovito sastajala, putovala i sudjelovala u raznolikim aktivnostima. Tijekom tih dvaju desetljeća uživala je u zajedničkim putovanjima, kulturnim događanjima i izletima, negovala prijateljstva te je svojim vedrim duhom uvijek bila rado viđena članica te zajednice.

Posljednjih 14 godina živjela je u stanu, u blizini kćeri i njezine obitelji, na „svom Boriku“ kako ga je nazivala, u kojem je svakodnevno provodila puno vremena. Šetala je, družila se s prijateljima i uživala u njegovim ljepotama. Svakodnevno prehodati najmanje „dva kruga“ bilo joj je svakodnevica. Ni loše vrijeme nije ju moglo spriječiti da barem malo ode u Borik.

Sin Siniša i kći Nataša bili su joj stalna i neiscrpa podrška. Količina ljubavi i poštovanja koju su međusobno imali bila je neiscrpa. Oboje su uvijek bili za mamu u svakom trenutku. I mama za njih. Njihova međusobna povezanost bila im je izvor snage i potpore, a zajednički trenuci ostali su im zauvijek urezani u srcima kao neprocjenjivi darovi s kojima su živjeli. Bila je neizmerno ponosna na sve njihove

uspjehe kojima je svojom neizmernom ljubavi, podrškom, brigom i poticajima doprinijela. Gotovo 40 godina bila im je i mama i tata, i zato su njihova srca još ispunjenija jer su s mamom živjeli povezanije i cjelovitije.

S kroničnim bolestima nosila se svakodnevno. Svi članovi obitelji, koji su je neizmerno voljeli i vole, uvijek su joj bili na pomoć, jednako kako je i kolegica Mileva njima pomagala. Uz takvu ljubav i s bolestima joj se bilo lakše nositi. Snaha Draga i zet Goran, zdravstveni djelatnici, bili su joj veliki oslonac i pružali joj veliku pomoć zbog čega se uvijek osjećala sigurno i zbrinuto.

O kolegici Milevi mogli bismo napisati knjigu. Nije se dala zaustaviti ni vremenom ni okolnostima. Koliko je događanja prošla, društvenih promjena, ratova, previranja, kriznih situacija, problema... Uvijek se znala snalaziti u tim situacijama i vremenima. Čuvati svoje najmilije. Neizmerno brinuti o njima. I drugima pomoći. I nadasve, voljeti život.

Nije dopuštala da je suvremena zbivanja zaobiđu. Samouvjerenost je koristila digitalne tehnologije i bila jako ponosna jer nije dala da je „vrijeme pregazi“. Mlada duhom i energijom, bila je osoba koja nam može biti uzor. Voljela je život i ljude oko sebe koje je okupljala i o kojima je uvijek brinula. Bila je „hodajuća enciklopedija“, kako su je njezini članovi obitelji nazivali. Uvijek je učila i željela znati što se događa i što je aktualno. Znatiželjno je propitivala djecu i unučad o svemu novom želeći da joj objasne da i ona o tome nauči. Nije bilo aktualnog društvenog događanja o kojemu nije argumentirano razgovarala jer je informacije sakupljala iz različitih izvora. Unucima i djeci često je pričala

o događanjima iz prošlosti prepričavajući ih u detalje. Unučadi je bila stvarni povijesni izvor. Obožavala je čitati knjige i pročitala ih je iznimno puno. Mudrosti iz knjiga oprimirivala je u stvarnom životu poučavajući svoje najmilije i dajući im smjernice za život. TV serije bile su joj odmor u poslijepodnevnim i večernjim satima i često je isticala kako je naučila pokoju riječ na španjolskom, turskom ili portugalskom. S najstarijim unukom Petrom, povjesničarom, svjetskim putnikom i turističkim vodičem, uživala je u razgovorima, gledanju slika i videa s njegovih nebrojenih putovanja. Zanimalo ju je kako se živi u Grčkoj, Kanadi, na Kubi, u Keniji, Njemačkoj, na Tajlandu, u Peruu..., u svakom gradu i državi koju ju posjetio. U svakoj toj priči uživala je kao da je i ona sudjelovala na tom putovanju. Oboje su neizmjereno uživali u povijesnim pričama. Petra je uvijek zanimalo kako je baki bilo živjeti prije, prije nekog od društvenog određenja, koji su to povijesni događaji i režimi obilježili bakin život i kako ona to tumači. Baka je s nevjerojatnom preciznošću prepričavala događaje iz prošlosti dijeleći svoja promišljanja o političkim, društvenim i kulturnim previranjima koja su oblikovala njezin svijet. Njezine priče nisu bile samo sjećanja, već i važne životne lekcije koje su nosile dublje razumijevanje povijesti i ljudske održivosti i otpornosti. Uživala je slušajući kako se unuk Petar druži i održava prijateljske veze s prijateljima iz djetinjstva, prijateljima iz Bjelovara, prijateljima s kojim je održao duboke veze. Nikola i Mihovil zauzimali su posebno mjesto u bakinu srcu jer, kako je govorila, dobre prijatelje treba steći i čuvati kao oko u glavi. A oni to jesu.

Unuk Pavle, mali vragolan, kako ga je znala

nazivati i kao odraslog, priuštilo joj je nebrojeno mnogo veselja, ali i briga. Uvijek spreman za šalu baku je neizmjereno uveseljavao, no često i iznenađivao svojim britkim idejama i rješenjima. Sad veliki i odrasli unuk Pavle uvijek je bio neizmjeran izvor sreće i veselja. "Kad Pavle dolazi, bit će posebno zabavno!" tako je govorila.

Baka je i Petru i Pavlu usadila ljubav prema znatiželji i putovanju u nepoznato. Govorila je da je svijet velik i krasan, ali da je uvijek lijepo i doći kući, i ispričati što su vidjeli i doživjeli. Unuci su često s bakom znali zapjevati, zaplesati i smijati se satima. Imala je smisao za humor, a vedri je duh uvijek rado širila. Bila je i vrsna kuharica, a omiljena delicija svima su bili njezini poznati popečki od tikvica. Puno su puta drugi probali imitirati njezin stil, ali jedino ih je baka znala napraviti najbolje.

Unuk Leon, bakin najmlađi unuk, bio je bakina posebna ljubav. Svakodnevno su se družili, razgovarali, zabavljali, šalili i međusobno si pomagali. Bilo koji problem Leon je mirno rješavao, a baka je uživala gledajući ga i znajući koliko puno zna u različitim područjima. Puno je učila od njega, ne samo o digitalnim tehnologijama, već i o filmu, snimanjima, montaži. Svaki DO-KUart na kojem je Leon sudjelovao i snimao baka je pratila iz gledališta. Posebno je uživala u Leonovu sviranju na gitari. Svaka Leonova pjesma baku je raznježila ili potaknula da zapjeva i zapleše.

Unuka Lena Petra bila je bakino zlato. Jedina unučica, unučica koja je s bakom dijelila posebnu povezanost. Njihov odnos bio je ispunjen posebnom toplinom, ljubavlju, razumijevanjem i brojnim trenucima nježnosti. Baka je uvijek pažljivo slušala Lenine priče, razgovarala s njom,

savjetovala je i pružala podršku u svakom životnom koraku. Lena Petra zauvijek će nositi uspomene na njihove zajedničke trenutke, na bakin osmijeh, divnu kožu, meko lice, nježne ruke i bakine brižne riječi koje su je vodile u odrastanju.

Kći Nataša i sin Siniša pamtit će mamu kao posebnu, jedinstvenu i iznimno snažnu ženu koja ih odgojila i vodila u njihovu obrazovanju te brinula o njima i njihovim obiteljima nesebično im pomažući i usmjeravajući ih na ispravan životni put. Djeca, unučad, rodbina i prijatelji sve su joj to vratili na najljepši mogući način, neizmjernom ljubavi i brigom za mamu, baku, svekrvu, punicu, rodicu, prijateljicu.

To je Milevino najveće postignuće!

Kolegica Mileva nije klonula duhom ni u teškim životnim razdobljima. Nije se dala. O svojem cvijeću brinula je i kad je bila manje pokretna. Imala je zlatne ruke za njega, kao i za kuhanje. Doručak, ručak ili večera, nikad joj nije bilo problem pripremiti obrok, prvenstveno za svoje unuke. Pratila je sve kuharske serije i pomno bilježila nove recepte koje je pripremala svojim najmilijima. Nije prezala pripremiti ručak za cijelu obitelj. Uvijek topao obrok bio je pripremljen za djecu i unučad.

Bila je oličjenje mudrosti, iskustva i ljubavi. Osim što je znala zadržati vlastiti integritet i samouvjerenost, uspijevala je zblizavati ljude oko sebe, povezivati ih i održavati odnose čak i u najtežim trenucima. Njezina nevjerovatna toplina i vedrina ostavile su neizbrisiv trag u srcima svih koji su imali privilegiju poznavati je. Bila je osoba koja je svojim primjerom pokazala kako ostati mlad duhom, kako prihvatiti promjene, ali i kako imati i zadržati iskrenu ljubav prema najmilijima, prijateljima i životu.

Svojim članovima uže i šire obitelji, svojoj rodbini i svojim prijateljicama neizmjereno nedostaje. Svaki njezin korak, svaka njezina riječ, čak i ona neizgovorena, svaka pomoć, svaki savjet, svaka utjeha, svako sjećanje, svako jelo, sve je zapisano u njihovim srcima i srcima svih koji su poznavali kolegicu Milevu i koji su imali privilegiju družiti se s njom.

Završavamo pjesmom unuka Leona, sada maturanta, koji ju je spjevao i na gitari odsvirao za bakin 86. rođendan i riječima unuka Pavla i Leona koji su se na sahrani baki obratili vrlo dirljivim riječima.

Unuk Leon voli gitaru odmalena. Sviranje gitare baka je pratila od njegova rođenja. Poticala ga je i ohrabivala uvijek ponosno slušajući svaku njegovu izvedbu. Bila je sretna na svakoj novoj Leonovoj gitari, njegovu glazbenom odrastanju i svakoj novoj pjesmi koju je odsvirao ili skladao.

Ovo je posebna **PJESMA ZA BAKU** iz 2020. godine:

*Jednog, jednog divnog dana
moja baka čeka sama.*

Unuk će sada doći.

*Moja, moja baka mene voli,
od kad sam bio jako mali.*

*Uz mene kad je baka
uvijek ima svega.*

*O, moja bako, moja, moja draga bako,
uz tebe sve je lako,*

*O, moja bako, moja, moja draga bako,
uz tebe sve je lako.*

Na sahrani, na rastanku, unuci su zahvalili svojoj baki na svakom provedenom trenutku s njom, na podršci koju im je neizmjereno davala i vremenu koje je provodila s njima. Sve priče, druženja, društvene igre, gledanje vijesti i zabavnih emisija zauvijek će pamtiti. Unuk Pavle istaknuo je kako će njihove razgovore sada nastaviti u monologu, ali da će u svakom tom razgovoru osjećati njezinu prisutnost i mudrost. Unuk Leon naglasio je da je siguran kako je baka otišla s mišlju da je imala najbolje unuke koji su je neizmjereno voljeli i voljet će je i pamtiti zauvijek. Siguran je da je imao i ima najbolju baku na svijetu. I unuk Petar i unuka Lena Petra s bakom su se pozdravili riječima: „Bako moja, volimo te!“

S neizmjernom ljubavlju i zahvalnošću svi ostali prijatelji i obitelj oprostili su se od kolegice Mileve.

Draga kolegice Mileva, u srcima nosimo tvoju dobrotu, mudrost, tvoje znanje i neiscrpnu ljubav koja će nas zauvijek voditi. Tvoje riječi, osmijesi, savjeti i mudri životni savjeti, tvoje mekane i nježne ruke koje su nas grlile, tvoj topao i miran glas i tvoji zagrljaji ostat će s nama zauvijek kao neizbrisivi tragovi Tvog i našeg života.

Počivaj u miru, voljena Naša i nikad zaboravljena Mileva.

Volimo Te!